

Ще дойдатъ послѣ и мнозина;
 И, станатъ ли веднѣжъ дузина,
 Ти ставашъ вечъ на цѣлий градъ.
 Кога грѣхътъ се ражда ошъ,
 За него всичко се мълчи;
 И съ булото на тъмна нощъ
 Покриватъ му уши, очи.
 Могълъ би и да се убие, —
 Но растне и остава живъ.
 Тогазъ и денемъ се не крие —
 Но все не става по-красивъ.
 А колко по-вече грознѣй,
 По иска слънце да го грѣй.
 Азъ знамъ, денътъ не е далекъ,
 Когато честниятъ човѣкъ
 Отъ тебъ, безсрамна, катъ отъ чума
 Ще бѣга, клетви ще ти дума.
 И всѣки погледъ тебъ въ очи
 Въ сърдце ти катъ сръла ще стига.
 Вечъ нѣма златната верига,
 И на хорото нѣма да личи
 На тебе хубава прѣмѣна;
 Не ще стоишъ въ алтаръ засмѣна,
 Изъ тъмни жгли ще се ввиращъ,
 Тамъ слѣпи, куци ще намиращъ;
 Тогава Господъ ако ти прости,
 На тоя свѣтъ да си проклета ти!

МАРТА.

Покай се ти прѣди смъртта!
 Не се товарвай и съсъ клевета!

ВАЛЕНТИНЪ.

Да можехъ твойтъ дърти кости да строша,